

Kråkevisa

Og mannen han gjekk seg i vedaskog,
- hei fara i vedaskog. -
Då sat der ei kråke i lunden og gol.
- Hei fara. Faltu riltu raltura. -

Mannen han tenkte med sjølve seg;
Skal tru no den kråka vil drepa meg?

Og mannen han spente sin boge for kne,
så skaut han den kråka, så ho datt ned.

Så spente han føre dei folane ti;
men kråka ho sprengde alle di.

Så spente han føre dei folane tolv,
så køyrde han kråka på låvegolv.

Så flådde han kråka og lema ho sund,
ho vog innpå seksten og tjuge pund.

Av skinnnet så gjorde han tolv par skor,
det beste paret, det gav han til mor.

Og kjøtet han salta i tunner og fat,
og tunga han hadde til jolemat.

Av tarmene gjorde han tolv par reip,
og klørne han brukte til myka-greip.

Og nebbet han bruka til kyrkje-båt,
som folk kunne sigla på frå og åt.

Av augo så gjorde han stoveglas
og nakken han sette på kyrkja til stas.

Og den som kje kråka kan nytte så,
han er ikkje verd ei kråke å få.

